

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 106/2021
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Јовић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општинско правобранилаштво Власотинце, ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1298/2019 од 02.09.2020. године, у седници већа одржаној 21.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1298/2019 од 02.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П1 1115/2018 од 21.01.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да су незаконита: решење тужене од 29.07.2016. године којим је тужиоцу престао радни однос код тужене и решење Општинског већа Општине Власотинце од 18.08.2016. године, што је тужена дужна да призна. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа, исплати износ од једне зараде, односно износ од 51.214,67 динара, које би тужилац остварио да ради, са законском затезном каматом од дана вештачења 23.08.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати износ од 18 зарада, односно разлику између износа од 51.214,67 динара досуђеног ставом другим изреке до траженог износа од 921.864,06 динара, које би тужилац остварио да ради, са законском затезном каматом од дана вештачења па на даље. Ставом четвртим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете због изгубљене зараде услед незаконитог престанка радног односа, за период од августа 2016. године закључно са децембром 2017. године, исплати укупан износ од 614.104,51 динара, односно одређене новчане износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да у корист тужиоца код надлежних фондова уплати све припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме тужилац није радио. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 229.406,00 динара, са законском затезном каматом од извршности

пресуде до исплате, а одбијен као неоснован захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка почев од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1298/2019 од 02.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неосноваа, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке, у делу става четвртог изреке, којим је тужена обавезана на накнаду штете, за период од августа 2016. године до новембра 2017. године, у износима досуђеним у изреци, са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспећа до исплате и да у корист тужиоца код надлежних фондова уплати све припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме тужилац није радио, као и у усвајајућем делу става петог изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става четвртог изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади штету услед изгубљене зараде коју би остварио у децембру месецу 2017. године у износу од 19.490,71 динара, са законском затезном каматом од 02.02.2018. године до исплате, као и да у корист тужиоца код надлежних фондова на овај износ уплати припадајуће доприносе по основу обавезног социјалног осигурања, а одбијен, као неоснован захтев тужиоца за већу накнаду штете за децембар 2017. године од досуђених 19.490.71 динара, до тражених 37.209,54 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...455/2014, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је, као дипломирани ..., засновао радни однос код тужене на одређено време од 24 месеца, са пуним радним временом, за период од 16.12.2015. године до 16.12.2017. године, због повећаног обима посла, а по расписаном огласу и по решењу тужене од 15.12.2015. године за послове ... Канцеларије за ... у Одељењу за ....

Решењем тужене од 29.07.2016. године тужиоцу је радни однос код тужене престао 01.08.2016. године пре истека времена на који је заснован, применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, у циљу рационализације броја запослених, на основу препоруке председника тужене Општине, којом је указано на недовољан број пројеката изграђених од стране одељења, као и још мање реализованих пројеката, због чега је председник оценио да у предметном одељењу није повећан обим послова, а

поводом које препоруке је тужена утврдила да не постоји повећани обим послова, за чије обављање је тужилац засновао радни однос. Приговор тужиоца је одбијен побијаним решењем другостепеног органа Општинског већа Општине Власотинце од 18.08.2016. године, који је прихватио разлоге првостепеног органа о смањењу обима посла.

На овако утврђено чињенично стање, по оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови одлучили о основаности тужбеног захтева, у складу са чл. 6 и 10а Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС”, бр. 48/91...79/2005) и чланом 191. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...75/14), важећих у време доношења побијаних решења, када су оценили да су незаконита решења тужене о престанку радног односа тужиоца и одбијању приговора тужиоца, те да тужиоцу припада накнада штете, у виду изгубљених зарада које би остварио да је остао на раду код тужене за период од 01.08.2016. године до 16.12.2017. године, са припадајућим доприносима и у виду исплате једне зараде уместо враћања на рад, односно реинтеграције.

Неосновани су наводи ревизије којима се оспорава правилна примена материјалног права.

У конкретном случају, тужена је по огласу за пријем у радни однос, у складу са Законом о радним односима у државним органима, решењем од 15.12.2015. године примила тужиоца у радни однос и одредила трајање уговора на период од 24 месеца, са пуним радним временом, за период од 16.12.2015. године до 16.12.2017. године. У таквој ситуацији тужена је везана роком за који је са тужиоцем засновала радни однос. Из образложења побијаних решења као разлог за престанак радног односа тужиоца произлази да није повећан обим послова за чије обављање је тужилац засновао радни однос. Тужена није доказала да је на пословима радног места тужиоца смањен обим послова пре истека времена на који је уговор о раду закључен. Такође, према правилу о терету доказивања није доказала да је сходно Закону о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору ("Службени гласник РС" бр. 68/15, 185/15) и Одлуци о максималном броју запослених на одређено време у систему локалне самоуправе Општине Власотинце ("Службени гласник Града Лесковца" бр. 1/16, 5/16), на које се позива, била у обавези да смањи број запослених на одређено време, а нарочито да се таква обавеза односила на послове радног места које је обављао тужилац. С тим у вези тужена је била у обавези да пружи поуздане доказе о броју и квалификационој структури запослених, као и о броју и структури законом дозвољених и одлуком предвиђених радних места, односно да тужилац не испуњава прописане услове за рад код тужене.

Како дакле нису били испуњени услови за доношење решења о престанку радног односа тужиоца, правилно су нижестепени судови оценили да су побијана решења незаконита.

Последично, правилна је оцена нижестепених судова да тужиоцу, применом члана 191. Закона о раду, припада право на накнаду штете, у висини зараде коју би код тужене остварио да је радио у периоду од 01.08.2016. године до 16.12.2017. године, уплате припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање, као и право на

накнаду штете, уместо враћања на рад, у висини једне зараде тужиоца, применом критеријума прописаних ставом 5. овог члана закона.

Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 98. став 5. ЗПП, на коју се тужена у ревизији позива (достављање туженој поднеска тужиоца од 17.01.2019. године на дан главне расправе пред првостепеним судом), није учињена пред другостепеним судом да би била разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио ове жалбене наводе тужене и по оцени Врховног касационог суда дао правилне разлоге које је узео у обзир, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**